

(המשך ממעמד 57)

בבית. איציק אומר משהו על קידוש השם, ומכביט להגליש אותנו עם אחת מהן. לפתע אנחנו רואים פטה מורגנה. בלב המידבר, עשרות מקררים של אמקור. גילה עוצרת את המכונית בהריקת בלי מים. לא, אין זה תעתוע חולף. זהו באמת ים מקררים בלב המידבר, ובדואית רעולתיפנים בוחנת אותם. לאן היא תכנס את התקע? ליתד האהלה שלה? אך מסתבר שהמקררים אינם מיועדי דים לבדואים. מחמוד הבדואי, בעל הרי מקררים, מסביר כי רכש אותם בימית מהתושבים העזובים, והוא מתכוון למכור כור אותם בקאהיר במחירים מפולפי לים. בצד זרקות מכונות-כביסה. מחמוד אומר שהוא בטוח שיעשה עסקים טובים, ממשיכים לחצראדר. אין לכן בשביל מה לנסוע? אומר איציק, הצבא עשה עבודה יסודית, מה שנשאר מחצראדר זה שיה חרוש, מעט גרוטאות, וארגוני עבניות, אנתנו ממלאות שקית בעגבניות ואוכלות בדרך. עגבניות טעימות להפי ליא.

„זה די סמלי“ מהררת גילה בקול, „משה דיין הקים את חבל ימית, ועגבני יות החנוניימיקר שלו זרקות עכשוו ביי חצראדר, זהו סוף הסיפור.“

הדרך לעצמונה יפהפיה. משמאל מושב חרובות, הישב עדיין בקרוואנס, הרי חברה מהרובית יצטרפו לאלה מנתיבי העשרה, ויקימו מושב ליד מחסום ארו. בעצמונה אנחנו פוגשות פרצוף מוכר — אורי גולדשטיין, כתב הטלוויזיה, היושב במקום מזה חודשיים, ומכין סרט. הוא שינה את דיעותיו, לא תכירו אותו כעת. אומר איציק באוהל, „גם אם אתן תשבו פה שבוע, תהיו מלונז.“

עצמונה חוגגת היום שלוש שנים לי היוסדה. ההגיגות בוטלו, כי באותו יום מלאו שיבעה ימים למותו של הרב קוק. רוב האנשים יצאו להפגין בירושלים, עצמונה שרוייה באל. אחת החברות ילדה תינוק מת. אשה אחרת ילדה את תינוקה במסוק של צה"ל.

„הנסיך הקטן“

נגד הנסיגה מסיני

ב ערב אנחנו הולכות למושב אוגדה, שם תהוד ביהאריזה, מתקיימת מסיבת בר-מיצוה לילדי הפיתחה. הילדים מעלים את ההצגה הנסיך הקטן של סנט-אכזופרי. ילדים בני 13 שוורים ביי דיבריהם דימויים פוליטיים, שכתב למענם התיפאורן והצייר ציצי גרא, שהצטרף לתנועה לעצירת הנסיגה לפני שיבעה חודשים, ומאז — כפי שהתבטא אחד מחברי מושב שדות, שם מתגורר ציצי עם אשתו עכסה — „הוא יותר אדוק מי האפיפיר.“

שוב ושוב מתרחשת התופעה — האני שים רואים עיתונאי ושוכחים שיש גם חיים פרטיים. שאלתי את ציצי גרא לי שלומי, ומייד קיבלתי: „אף פעם לא הרגשתי יותר שלם עם עצמי — אנשי גוש-אמונים הם ארץ-ישראל האמיתית — ארץ-ישראל העובדת — הם אנשים נפלי אים — אני מסתדר איתם ומבין אותם יותר טוב משאני מבין הרבה חברים שלי מהבוהמיה.“ סוף גאום.

תושבת שדות, שמבקשת שלא נזכיר את שמה, מושכת אותי הצידה ומבקשת לדעת אם גילה היא הכתבת שעשתה את הסידרה על חיי המין של האשה, מיסטרורי האורגזמה הנשית בהעולט הזה. אני משיבה בחיוב, „אולי תציעי לה לעשות סידרה על מה שקרה לחייהמין של תושבי הפיתחה, מאז שנודע כי עומדים לפנות?“ היא מציעה הצעתה מתקבלת בהתלהבות מצד שתינו. גילה מוכנה להתחיל בסידרה מייד אך האשה, עיניה עצובות אומרת: „יש לי הרבה מה לשפוך אבל בפעם האחרת.“ ביקשנו לפחות רמן, אך היא הסכימה רק לומר שמספר הגירושין גדל בגלל הפירוי. „איך אפשר לקיים יחסי מין תקינים במתח כזה?“ היא שואלת.

בביתם של נחמה ויואב תלמי צפינו בנעמי שמר ובעמוס קינן בטלוויזיה. „עמוס קינן אמר שלא צריך להחזיר את השטחים“ אומר יואב, מי אמר? „החב"ר רה מהתנועה לעצירת הנסיגה“ הוא משיב, „הם אמרו שקינן אמר שהחזרת הישובים לא תפתור את הבעיה הפלסטינית, ולכן לא צריך לעקור נסוע.“ אנחנו שוחקות את השתיקה המתוחה מפירה נחמה, שר אומרת בחיור, „או נעמי שמר הצליחה להשפיע גם עליו...“

של סטבסקי, ואולי גם במישפטו של רוני בלט, נחרץ אחרת. לשופטים לא היה כל ספק בעדותה של העדה היחידה, והם נוקו לסיוע לפי דרישת-החוק. ברגע

להרשיע בלי סיוע לעדות יחידה, והם: הסתה למרד, עדות-שקר, מתלוננת ביי עבירות מין, ועדותה של שותף לעבירה, בכל יתר המקרים, כולל מישפטי-רצח.

שנתיים אחרי מישפט רצח ארלוזורוב בוטל הסעיף הדורש סיוע לעדות יחיד במישפטי רצח, אם היה המישפט מתקיים אחרי הביטול, פסקהדין היה: אשמים!

שבוטלה דרישה זו, היתה ההרשעה נקבעת בגלל אמון השופטים בעדותה של סימה ארלוזורוב.

הסניגורים תקפו בזמן המישפט את הויהויו של סימה ארלוזורוב, היו להם תלונות רבות נגד עריכת מיסדר-הויהויו, נגד הצגת תמונת סטבסקי לגברת ארלוזורוב עוד לפני מיסדר-הויהויו, וכן על מצבה הנפשי והתמיכה שהעניק לה קצין מיסטררה אנגלי, כל הטענות האלה נבדקו על-ידי בית-המישפט העליון בעירעור, והוא לא מצא כל פסול בצורת-הויהויו.

מייד אחרי הרצח תיארה האלמנה את התוקפים באוזני חוקרי-המיסטררה. המישרה הפיצה את תיאור הרוצחים המברקשים במקומות שונים, ופקיד של מישרדי ההגירה הדויע כי הוא מכיר אדם המתאים לאחר התיאורים, הוא ציין את סטבסקי, שהיה נתין פולני ושנזקק לשירותי מישרדי ההגירה. מאחר שהמיסטררה לא היתה בטוחה כי סטבסקי עדיין בפלשתינה, היא הציגה את תמונתו, בין תמונות אחרות, לפני סימה ארלוזורוב, והיא זיהתה אותו על פי התמונה.

ימים ספורים אחר-כך נעצר סטבסקי, והועמד למיסדר-הויהויו. סימה ארלוזורוב הציגה בגברים שעמדו ליהויו, וכאשר הגיעה לסטבסקי עמדה להתעלף, היא זיהתה אותו כאשר היא נתמכת בנורונו של קצין-המיסטררה סטפורד, כדי שלא ליפול.

למרות שהפסיקה הישראלית עסקה רבות בעניין זיהויו ומיסדר-הויהויו, יש לציין כי ההלכה לא השתנתה מאז, וגם היום מסתמכים ביה-המישפט בישראל על אותם תקדימים, שנזכרו במישפטו של סטבסקי. ב-1966 נערך מישפט לאליהו בולקין, באשמת רצח חברתו, וזונה צעירה בשם שושנה פליגלמן, בחוף עכו. בעיית הזיהויו התעוררה שם בחריפות. העד היחיד שיי זיהה את בולקין היה הנג'מונית, שהעיד כי ביום הרצח הסיע מתל-אביב לחיפה וזג צעיר, השניים ירדו בחיפה ושאלו אותו היכן נמצאות המוניות לעכו. הנהג זיהה את הקורבן לפי תמונה, שהציגה לו המיסטררה. הנאשם טען כי לא הוא היה הגבר בחברתה, אך הנהג זיהה גם אותו.

במישפט התברר כי לפני מיסדר-הויהויו הציג קצין-המיסטררה לפני נהגיהמונית תמונה אחת ויחידה של בולקין, אילו היתה התמונה מוצגת לו בין תמונות של אנשים אחרים, היה מישקל ליהויו על-פיה, וזג למיסדר-הויהויו שנערך אחר-כך היתה חשיבות גדולה. אך הצגת תמונה בודדת מסכלת את תמונת הויהויו, ומפחיתה מערכו. ביה-המישפט פסל את הזיהויו, וזיהה את בולקין מחמת הספק.

לפי פסקהדין המנדטורי, הוצגו לפני אלמנת ארלוזורוב כמה תמונות של אנשים חשודים, והיא זיהתה ביניהן את תמונתו של סטבסקי, לפי הקריטריונים הנהוגים היום במדינת-ישראל, היה זה זיהויו גאות. לכן יש לשער כי גם ביה-המישפט ישראלי היה מקבל את זיהויה של סימה ארלוזורוב, אילו נערך מישפטם של אברהם סטבסקי וצבי רונבלט אחרי ביטול הסעיף, הדורש סיוע לעדות לעד יחיד, הם היו מוזכרים בדין רק במקרה אחד: אם היה מתגורר בלב השופטים ספק בדבר מתימנות עדותה של אשת הקורבן.

אין בניתוח זה, כמובן, כדי לקבוע את אשמתם של שני הנאשמים, יש גם לזכור שאפילו הורשע אדם ברצח, לפי כל דיני הפרוצדורה, ייתכן כי נפל קורבן לטעות מישפטית, אך לפרשה הישנה, שראש-הממשלה העלה מנכביה-עבר, יש צדדים מישפטיים מוזרים עד למאוד.

ניתן היום להרשיע על-פי עדות עד יחיד ללא סיוע. ביה-המישפט חייב להזהיר את עצמו ולשקול אם בטוח הדבר, לסמוך על העדות היחידה. החל מ-1936 היה פסקהדין במישפטו

(המשך ממעמד 27) של עבד אל-מג'יד, אולם גם שופטי ביה-המישפט המחוזי לא התייחסו באמון אל עד זה. „כל עניין עבד אל-מג'יד משאיר חשד כבד של קשר לשבש הליכוי מישפט, על-ידי שיכנועו של אל-מג'יד להעיד עדות-שקר, כדי לשרת את מטרות הסניגוריה.“ ציין הנשיא, הוא ביטל גם עדות זו כסיוע אפשרי.

מאחר שכל אפשרויות הסיוע נפסלו על-ידי ביה-המישפט העליון, נשארה עדר-הה של סימה ארלוזורוב יחידה, על סמך עדות יחידה, לפי סעיף מס' 6, לא היתה אפשרות לחרוץ דין, לכן זוכה סטבסקי, ב-1936, שנתיים אחרי המישפט, בוטל אותו סעיף, הדורש סיוע, מאז אין הוא קיים עוד במישפט הישראלי.

בסיפרו כתב על כך הפרופסור אליהו הרנון: „משפרצו מאורעות 1936, התקשו הווכחה אשמת מחבלים, ותוקן סעיף 6, כך שתחולתו ומצממה למישפטים אורחים בלבד.“ במישפט הישראלי נותרו חריי גים מעטים לפיהם לא ניתן גם היום

אלבז: אין סוף לצרות

„כנכסתי לבית שבו הוא היה עם ידידתו, הצעירה ממנו ב-24 שנים, התיישבתי ביי כורסה ושאלתי את אולגה: את לא מת ביישת לצאת עם סבא לנכדים?“ בתגובה לדברי אשתו, מתילדה, אמר רבי פקד יהודה אלבז: „זה לא נכון מה שהיא אומרת. אין לי קשר איתה כבר שמונה שנים. היא העלילה עלי במיסטררה, והגיי

עיקבותיו. אני מתילדה אלבז, אשתו האמיתית והיחידה של רביפקד יהודה אלבז מאז 1949! האשה שמתנסקת איתו בתמונה שפירסם העיתון היא אולגה!“ אומרת על גליון העיתון שבו פורסמה תמונתו של אלבז בחברת ידידתו.

„בעלי, יהודה אלבז, משרת במיסטרתי ישראל כבר 30 שנה. עלינו ארצה ב-1948, הוא בא ממארוקו ואני מרומניה. שנים רבות גידלתי את שלושת ילדי בעצמי. הייתי שותפה לכישלונות ולהצלחות, היום הוא קוצר אפירות לבדו. בעלי יש לו כוכבים על הכתפיים, אבל הוא הגיע

אלבז ואשתו אשת החוקר —

אלבז וידידה (בעת הזיכוי) — מנהלת חקירה

מתילדה אלבז: הפתעתי אותו, חברת ידידתו, הצעירה ממנו ב-24 שנים. איך היא לא מחביישת? יהודה אלבז: היא העלילה עלי במישפטרה!“

אליהם בזכותי. אני רואה את עצמי כחלק מהמערכת המישרתית, הכוכבים הם גם שלי!“ הכריזה השבעה מתילדה אלבז, היא סיפרה שהיחסים ביניהם התערערו אמנם, אך היא עדיין אינה מוכנה לוותר על הכוכבים המגיעים לה, ועל מי שנושא את הכוכבים האלה.

בנייהוז אלבז נפרדו לפני שנתיים, וקצינהמיסטררה משלם מזונות לאשתו. היא טוענת שהוא אינו משלם בזמן, ונמ צאת בעיקבותיו.

מתילדה אלבז ביקשה להיפגש עם מפקדיו של בעלה בזה אחר זה, אך הם לא היו מוכנים לומר לה היכן הוא נמצא. אז גילתה כי למדה משהו, במשך השנים הרבות שבהן היתה אשת שוטרי, כמו אשתו של המפקח הידוע, קולומבו, היא פתחה בחקירה משלה, ואכן, החקירה התיימה בהצלחה, ומתילדה מצאה את מקום מגוריו של בעלה.

„הפתעתי אותו!“ הכריזה מתילדה אלבז,